

DE LUSTGRAVEN (III)

Numeri 11:11-24

Onder het lezen van dit gebod, deze toespraak van Mozes tot de Heere, treedt ons een bijzondere vertrouwelijkheid en openhartigheid tegemoet. Hij spreekt als een vriend met zijn vriend, niet als een knecht met zijn heer, als een kind met zijn vader, niet als een onderdaan met zijn gebieder. Vinden wij in de Heilige Schrift gebeden, die uit een diep onderdanig gemoed voortvloeiden, zoals bijvoorbeeld het gebed van Abraham, als hij zegt: "Zie toch! Ik heb mij onderwonden te spreken tot den Heere, hoewel ik stof en as ben;" van Daniël: "Wij werpen onze smekingen voor Uw aangezicht niet neder op onze gerechtigheden; maar op Uwe barmhartigheden, die groot zijn;" en meer anderen, zo vinden wij ook gebeden der grootste openhartigheid en onbeschroomdheid.

Zo openbaart Jakob gans onbewimpeld het gevoel zijns harten, als hij tot God bidt en zegt: "Ik ben zeer bevreesd voor mijn broeder Ezau;" en Jona stort zijn hart voor den Heere uit, als hij zegt: "Het is mij beter te sterven dan te leven." Zo heerst ook in dat gebed van Mozes een bijzondere kinderlijkheid en openhartigheid, die iets zeer zaligs is, waarbij de biddende ziel volstrekt geen hinderpalen kent, maar zich uitstort en openlegt zoals zij is, en zeggen mag wat zij wil.

Zo vraagt nu Mozes: "Waarom hebt Gij aan uwe knecht kwalijk gedaan?" Zijn leven begint hem als een lange aaneengeschakelde keten van rampen voor te komen, gelijk hij zich dan ook in het volgende hoofdstuk als een meer dan alle andere mensen geplaagd man beschouwt.

Hij schijnt geneigd te zijn, met zijn stamvader Jakob te zeggen: "Al deze dingen zijn tegen mij." Zo meent ook David, dat hij tot lijden gemaakt is en zijn smarten altijd voor hem zijn. En hoe krachtig Job en Jeremia zich uitdrukken is bekend.

En Mozes had niet geheel en al ongelijk. In zijn tedere jeugd reeds zweefde hij in doodsgevaar en werd alleen door een wonder gered. Door een genadig albestuur Gods en door de tussenkomst zijner oudste zuster Mirjam werd zijn vrome moeder zoogvrouw bij de koninklijke prinses, die het verlaten kind als een moeder aannam; en zij voedde hem niet slechts met haar melk, maar ook met het Woord en de belofte Gods van het zaad der vrouw en de belofte aan Abraham.

Zij verpleegde niet slechts zijn lichaam, maar ook zijn ziel, welke zij de vreze van de ware God inscherpte. Maar hoe bedenkelijk was zijn standpunt, daar hij in de pracht en glans van het koninklijk hof moest leven, en onder dat alles licht zijn eigen kleinood had kunnen verliezen. Hoe zal hij inwendig voor zijn geloof hebben moeten strijden en worstelen; hoe zal hij zich dagelijks hebben moeten vernieuwen in de geest zijns gemoeds, om de smaadheid van Christus voor groter rijkdom te achten dan de schatten van Egypte.

Deze door zijn verkeer aan het hof gevoerde inwendige geloofsstrijd hield op, toen hij zich genoodzaakt zag, het koninklijke hof te verlaten, waar hij buitendien niet meer

bemind, en thans ook naar het uiterlijke in gevaar was. Maar wat waren dan Midians velden, wat waren zijn bezigheden, die in het eenvormig weiden der schapen van Jethro bestonden, voor zulk een man, van zulk een opvoeding en levenswijze, aan het fijnste hofleven gewoon, van zulk een kennis, uit zulk een betrekkingen, waar hij, zoals men zegt, over legers te bevelen had; van een koninklijke prins een geplaagde schaapherder, en dat van zijn bloeiend veertigste tot zijn tachtigste jaar!

Welk een, zou men zeggen, dodende verveling voor een man als hij! Koesterde zijn ziel deze gedachte: dat God aan Israël door zijn persoon heil zou geven, moest hem dat uitzicht dan niet als een dweepachtige inbeelding, ja als een bespotting voorkomen, daar hij onder dat alles een tachtigjarig man werd? Zal hij die gedachte niet bestreden hebben: gij voormalige prins en opperveldheer moest juist als schaapherder sterven, en al uw gedachten van het heil Israëls door uwe hand zijn niets anders dan hoogmoedige grillen?

Zekerlijk waren zij dat niet. Maar nu hij Israël uit Egypte en tot in de woestijn gebracht had, wat was het dan nu! Moeite en arbeid, zoals hij in Psalm 90 zelf zingt. "Waarom," zegt hij, "plaagt Gij Uwe knecht?" Wat moet het toch betekenen, dat ik zo jammerlijk lijden en dragen moet, en er gedurig weder wolken na regen over mij heengaan?

Job vraagde: "Is mijn kracht dan van ijzer?" Andere lieden, zegt Asaf, worden niet geplaagd. "Ik," zegt een ander, "moet zijn als een dove, die niet hoort, en als een stomme, die zijn mond niet opendoet." "Wij, die leven," zegt de apostel, 1 Kor. 4, "worden altijd in de dood overgegeven om Jezus wil," enz.

Dat waarom? Wordt zonder twijfel dikwijls gehoord. Dan geldt het wat ons wedervaart. Waarom moet het dan juist dat kruis zijn, waarom niet liever dit? Ja, het kan zelfs zover komen, dat men denkt: als de Heere mij slechts een weinig liefhad, dan dunkt mij, zou Hij mij, inplaats van dat, liever een ander lijden toezenden. Geheel van alles bevrijd te zijn, dat zou ik niet wensen, neen, ik ben bereid, ook mijn deel te dragen. Maar waarom dan juist dit?

Nochtans bewijst juist deze vraag, zonder twijfel, dat van alle kruisen juist het rechte is uitgezocht. Dan raakt deze vraag het waarom. De omstandigheden, onder welke ons het lijden treft. Waarom komt die Man juist in de buitendien reeds zo angstvolle nacht, daar Ezaü in aantocht is, en worstelt Hij met Jakob, of waarom moest hij dan nog des avonds het vreeswekkend bericht ontvangen: Ezaü trekt u tegemoet met vierhonder man!

Waarom moest juist de apostel een doorn in het vlees en een engel des satans er bij gegeven worden, die hem met vuisten sloeg, een kruis, dat hem in zijn ambtsbediening zeer hinderlijk schijnt te zijn, dewijl het hem zwak maakte, gelijk hij dan ook aan de Galaten schrijft, dat hij hun in zwakheid des vleses het Evangelie had gepredikt; waarbij hij tegelijk van de aanvechtingen gewagmaakt, die hij naar het vlees leed, en het dankende belijdt, dat zij hem evenwel niet hadden veracht.

Zij moesten alsoo van dien aard zijn, dat de apostel het hun zo kwalijk niet had kunnen nemen, als zij hem inderdaad daarom hadden veracht. Zij moesten dan toch zekerlijk iets verachtelijks medebrengen. Was hij slechts een apostel geweest, dan had het niets te beduiden. Maar waarom juist in deze betrekking? En al het bidden om afwendings was tevergeefs! Daar is het vragen naar het waarom dikwijls een verzwaring van het lijden.

Heeft Job dan niet lijden genoeg, waarom moeten zijn geleerde vrienden nog daarbij komen en de maat van dat lijden doen overvloeien? Dat David moet vluchten, dat zijn raad trouweloos met hem handelt, dat is nog te dragen, maar dat het zijn eigen zoon is, voor wien hij moet vluchten, dat is te hard; en dat die zoon nog daarbij zonder boetvaardigheid in zijn zonde sterft, en hij niet eens wenen en klagen mag, dat is meer dan hard.

Niet genoeg, dat men Jeremia in een kuil wierp, zij hebben ook, volgens Klaagl. 3:5, zijn hoofd met water overgoten, toen zeide hij: "Ik ben afgesneden." Genoeg, wij hebben reden om te bidden, dat onze vlucht niet in de winter zij, want ons lijden kan met zeer verzwarende omstandigheden gepaard gaan.

"Waarom plaagt Gij uwe knecht?" Deze vraag raakt ook menigmaal het doel en het oogmerk, dat God door wegen van lijden bereiken wil. Zo kunnen wij ook de vraag van Mozes opvatten: Wat bedoelt Gij toch met die verootmoediging, welke Gij over mij laat komen? Voor een lijdend hart is het geen geringe versterking, wanneer dit het genadig doel leert kennen, dat de Heere door lijden, dat Hij zendt, wil bereiken, wanneer men het niet als straf maar als heiligingsmiddelen kan beschouwen.

Zekerlijk leert ons het Woord Gods duidelijk en uitvoerig genoeg daaromtrent, dat de Vader der geesten ons tuchtigt, ons ten nutte, zelfs opdat wij Zijn heiligheid zullen deelachtig worden. Maar onder het lijden kan men niet altijd daarvan het gewenste gebruik maken. De nuttigheid openbaart zich ook niet dadelijk, maar eerst daarna, en ten dele eerst in de heerlijkheid; en dan is de nuttigheid van die aard, dat zij onze natuur, welke daardoor een slechte dienst gedaan wordt, meestal kwalijk behaagt, dewijl men kleiner, ootmoediger en van zelfvertrouwen ontdaan wordt.

De apostel maakt in 2 Cor. 1 melding van een bovenmate zware verdrukking, welke hem in Azië overkomen is, waar hij bovenmate en boven krachten werd bezwaard, also dat hij meende het leven te zullen verliezen. Maar het doel, dat daardoor zou bereikt worden, bestond daarin, dat hij niet op zichzelf, maar op God zou vertrouwen, die de doden levendmaakt; en in het geheel droeg hij zijn schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht Gode zij en niet in hem.

Maar hoe kon zulk een doel, en hoe kon een weg der natuur, die tot zulk een doel leidt, welgevallig zijn? De natuur wenst steeds sterker in zichzelf te worden en gedurig minder nodig te hebben op God te vertrouwen; dat zij zich niet veeleer met alle kracht verheft, als zij zal worden genoodzaakt, niet alleen in het algemeen op God, maar op zulk een God te vertrouwen, Die de doden levendmaakt, wie zou daar niet uitroepen: "Dat mij dit toch niet wedervare!"

Nochtans kan het gaan, zoals in Psalm 83:16 gezegd wordt: "Vervolg hen alzo met uw onweder en verschrik hen met Uwe draaiwind! Maak hun aangezicht vol schande, opdat zij, o Heere, Uwe Naam zoeken." Het doel is goed, maar de weg is verschrikkelijk, en zolang het eerste niet aan het licht treedt, en men nog op deze weg wankelt, zal men zekerlijk vragen: "Waarom plaagt Gij uwe knecht?" Eindelijk kan dit de ziel drukken: waarom juist zij zo gelouterd en geoefend wordt?

"Gave God," riep Job uit, "gij waart in mijn plaats!" Asaf nam het zeer kwalijk op, waarom dan juist hij; en dan wilde hij zichzelf nog wel voor een zeer vroom man houden. Andere mensen, meende hij, hadden geen plagen zoals hij, en dat verzwaarde

de zijne, die elke morgen nieuw waren. Aäron en Mirjam waren niet zo geplaagd; waarom plaagt Gij dan juist zo uwe knecht? Zij bewandelen hun weg met blijdschap, terwijl mijn pad door dorre woestijnen gaat, waar men dikwijls geen uitweg ziet!

Ziet daar zweeft een klagend waarom? op de lippen. Zou God iets bijzonders met mij voorhebben? Maar ware het niet vermetel en eigenliefde, om zo te denken? Heeft Hij mij minder lief, of moet ik die rampen, evenals anderen hun vertroostingen, als blijken Zijner liefde beschouwen en er in roemen? Of zijn mijn ondeugden zo hardnekkig, dat de uitroeiing daarvan zulke scherpe middelen noodzakelijk maakt, zodat bij mij, volgens Jes. 28, dorswagens en eggen vereist worden, waar bij anderen roeden en stokken voldoende zijn? Vat alles tezamen en bedenk, dat aan het einde van het aangehaalde hoofdstuk staat: "Zulks komt ook voort van den Heere der heirscharen: Hij is wonderlijk van raad, Hij is groot van daad!"

Mozes beklaagt zich over zijn moeilijk ambt en werk, en zegt: "Waarom hebt Gij aan uwe knecht kwalijk gedaan, dat Gij de last van dit ganse volk op mij legt; dat Gij tot mij zoudt zeggen: Draag het in uwen schoot, gelijk als een voedstervader de zuigeling draagt, tot dat land, hetwelk Gij hun vaderen gezworen hebt. Vanwaar zou ik het vlees hebben, om al dit volk te geven? Want zij wenen tegen mij, zeggende: Geef ons vlees, dat wij eten! Ik alleen kan al dit volk niet dragen; want het is mij te zwaar."

Die arme Mozes! Hij weegt tegen elkander op zijn werk, dat hij zal uitrichten, en zijn kracht, en ziet, nu ontzinkt hem alle moed. Is dat dezelfde Mozes, die bij en onder veel zwaarder druk en omstandigheden, toen Farao en de Rode zee hem benauwdten, zeide: "Vreest niet, staat vast en ziet het heil des Heeren, dat Hij heden aan u doen zal. De Heere zal voor ulieden strijden en gij zult stil zijn?"

En in zijn loflied: "De Heere is mijn kracht en mijn lied, Hij is mij tot heil geweest?"

Het is, als gij het zo wilt nemen, dezelfde Mozes, die bij zijn eerste roeping, Ex. 3:1, zeide: "Wie ben ik, dat ik tot Farao zou gaan en dat ik de kinderen Israëls uit Egypte zou voeren?" Waarop hij ten antwoord kreeg: "Ik zal voorzeker met u zijn," enz. Thans treedt het werk in zijn ganse grootte en uitgestrektheid hem voor ogen, en zijn blik daarop is van die aard, dat het hem toeschijnt alsof hij het moet ten uitvoer brengen. En het besluit was: Ik kan het niet. Uit het vervolg schijnt zelfs voort te vloeien, dat zijn oog ditmaal zo zeer beneveld was, dat hij meende, dat niemand het vermocht.

Wij laten Mozes staan en merken op, dat het goed en noodzakelijk is, om het werk, dat ons vooral als ware christenen is opgelegd, in al zijn uitgestrektheid, betekenis en gewicht scherp in het oog te vatten, en onze middelen en krachten, om het uit te voeren behoorlijk te meten, waaruit een ootmoedig, maar heilzaam besluit is te trekken. Laat ons dan ons werk, onze kracht en bekwaamheid daartoe enigermate beschouwen.

Groot, betekenisvol en gewichtig is het werk, dat wij als christenen geroepen zijn te volbrengen, hetgeen wij spoedig kunnen bespeuren als wij er slechts enigszins over nadenken. Laat ons vooreerst bedenken, dat wij dagelijks daarnaar hebben te jagen, dat wij ééns in de grote dag des gericht's onbeschaamd mogen staan voor de schrikwekkende rechterstoel van Christus, en in deze hoogste en alles beslissende ure een verblijdende uitspraak mogen horen.

Welk een gewichtig werk! Laat ons verder bedenken, dat het ons opgelegd is, niet alleen de grove openbaring van zondige begeerlijkheden te onderdrukken, of enkele,

veelbetekenende ondeugden af te leggen, terwijl andere, minder beduidende in ons blijven heersen; maar dat de ganse oude mens met zijn lusten en begeerlijkheden geheel gekruisigd en gedood moet worden, alzo, dat geen gedachte of begeerte tegen enig gebod Gods ooit in ons opkomt, veel minder zich nestelt en vastzet.

Welk een les! Laat ons bedenken, dat als wij dit hadden gedaan, wij toch nog de grootste helft niet verricht hadden, en nu de liefde tot God en de naaste geheel en zo in ons heersen moet, dat de liefde tot de naaste tenminste moet gelijkstaan met de liefde, die een ieder zichzelf toedraagt; maar de liefde tot God haar moet overtreffen.

Wij moeten tot alle goed werk bekwaam zijn en overal tonen dienaars van God te zijn. Welk een groot werk! Daarbij mogen wij niet vergeten, welke hindernissen en zwaarigheden zich voordoen bij het ten uitvoer brengen van dat werk. Al zou wellicht de wereld ons niet bijzonder veel meer kunnen hinderen, en noch haar goed, noch haar bekoorlijkheden, noch haar bespottung, noch haar loftuitingen ons niet veel meer deren, hoe zullen wij onze les leren of ten uitvoer brengen, daar wij juist bij en in onszelf de krachtigste tegenstand vinden?

Hoe zal een lamme gaan? Het boze komt uit ons binnenste voort.

Met welk een kunstwerk zullen wij deze bron stoppen, of herscheppen, opdat zij inplaats van bitter, zoet water opwelle? God beveelt ons een nieuw hart te maken! Bedenken wij nu daarbij, dat een onzichtbare, maar zeer grote macht ons dit tracht te verhinderen, een macht, die dan eens verblindt, dan weder bekoort en drijft, dan eens zoekt in slaap te wiegen en te begoochelen en wat dies meer zij; dat wij met de ganse verschrikkelijke macht der duisternis te doen hebben en haar moeten bestrijden en overwinnen, - wat dunkt ons dan van ons werk?

Wij mogen ons de uitgestrektheid daarvan geenszins verbergen, maar behoren veeleer neder te zitten en de kosten voor dat grote werk te berekenenen, of wij het al dan niet ten uitvoer kunnen brengen.

Zijn wij er tegen opgewassen of niet? Wij hebben verstand, geweten en wil. Zijn wij daarmee genoegzaam toegerust? Beproeft het. Beproeft het met alle ernst en ijver. Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven. Strijdt om in te gaan door de enge poort ten leven. Verzuimt niet, maar grijpt het werk spoedig en met een vast besluit aan. Draalt gij en wilt gij het uitstellen om uzelf niet te verloochenen, dan kunnen wij u gerustelijk zeggen, dat gij dit werk nooit verrichten kunt.

En toch gij moet, dat blijft waarachtig. Het blijft voor uwe rekening staan, en wee u, als gij het onafgedaan laat liggen. Mozes beschouwde het ganse werk als hem opgelegd; maar hij verklaart: "Het is mij te zwaar. Ik kan het niet."

Maar zo was het ook gemeend. Tot de overtuiging van het niet kunnen aan zijn zijde moest het gebracht worden, en het werd inderdaad tot deze hoogte geleid. "Ik vermag het niet alleen," zegt hij. Zo zal het ook bij alle ware christenen aan het licht treden, die niet slechts hoorders, maar daders des Woords willen zijn.

Maar dezen zullen daarbij niet blijven staan; het zal hen krachtig uitdrijven tot Hem, Die hen sterk en machtig kan maken, zodat zij niet alleen zeggen: Ik vermag het niet, maar veeleer: Ik vermag alle dingen, ik overwin alles. Want er bestaat een volk, dat één adem en met gelijke waarheid zegt: "Ik ben zwak; maar als ik zwak ben, dan ben ik

machtig.” Hebben zij die kracht niet in zichzelf, zo hebben zij haar in een Ander en zijn sterk door Vreemde Racht, krachtig in den Heere en in de sterkte Zijner macht.

De geplaagde Mozes doet, zoals men altijd doen moet: hij neemt met zijn plagen de toevlucht tot den Heere, en klaagt Hem al zijn leed. Hij vindt ook verlichting. Vooreerst verlicht de Heere zijn last daardoor, dat Hij hem bevel geeft, zeventig mannen uit te kiezen, die Hij met Zijn Geest uitrusten en hem toevoegen zal, opdat hij voorts dan de gehele last niet alleen zal behoeven te dragen. De Heere is de rechte Man, Die het bezwaard gemoed op de een of andere wijze tenminste verlichting kan verschaffen, zo Hij het althans nog niet geheel bevrijden wil.

Wij vinden hier het getal zeventig terug, dat ook reeds bij de palmbomen te Elim voorgekomen is. Christus had, nevens de apostelen, ook juist zovele discipelen, die Hij uitzond. Wij vinden hier ook een afschaduwing van de uitstorting des Heiligen Geestes, bij de heilrijke grondvesting van het Nieuwe Verbond, over de apostelen, en door hen over duizenden anderen. Het werd aan die zeventig mannen zichtbaar, dat de Geest hun was medegedeeld; want zij begonnen te profeteren, en hielden niet op. “Die den Geest van Christus niet heeft, komt Hem niet toe;” maar waar Hij komt, daar bewerkt Hij een duidelijk merkbare verandering.

Men kan zeggen: Hij begint te profeteren. Zekerlijk niet in zover, dat hij begint toekomstige dingen te voorspellen, maar in zover hij van zichzelf en van Goddelijke dingen begint te spreken op een wijze, die met het Woord overeenstemt, en tegelijk andere zielen tracht tot Christus te leiden. Alsdan is het dikwijls ook voor oude christenen een hoogst verblijdende zaak, te zien en te horen, hoe de nieuwe wijn in de nieuwe zakken gist en werkt, ja, voor de zielen zelve is hetgeen in hen gebeurt des te verrassender, naarmate het meer nieuw en ongewoon is.

Hoe gematigd en vrolijk hoort men hen de wereld, de zonde en de duivel de oorlog verklaren; wat willen zij niet al lijden en doen, welk een vurige liefde drijft hen, welk een blijmoedige hoop en levendig geloof, welk een standvastigheid der lijdzaamheid, welk een helder licht in het Woord Gods, welk een inzien in het Evangelie, welk een hoogschatten en prijzen der genade!

Er bestaat een natuurlijke lente. Er komt ook een lente in de begenadigde ziel, en deze ontstaat dan, als de Zon der genade in en over haar opgaat, met genezing onder hare vleugelen.

Van de zeventig mannen, die opgeschreven waren, bleven twee in het leger terug; zij werden, ik weet niet door welke omstandigheden, teruggehouden, om met de overigen, zoals zij toch moesten, voor de tabernakel te verschijnen. Zoveel is zeker, zij lieten het niet na met een boosaardig doel. Van de Geest, Die Zich aan de overigen mededeelde, ontvingen ook zij hun deel, en begonnen te profeteren in het leger.

Hun namen waren Eldad, Gods liefde, en Medad, Matiging, twee dingen, die niet mogen ontbreken. Een jongeling werd hun verandering gewaar en vernam hun profeteren. Hij liep heen en zeide het Mozes. Het geschiedde nu, dat Jozua, de dienaar van Mozes, die hem steeds omringde, dat bericht mede aanhoorde, en terstond was hij met een raadgeving gereed. “Verbied het hun!” riep hij tot Mozes. Het was de eigenliefde, die hem deze raad ingaf, en deze zijn eigenliefde zocht haar voedsel in de onvergelykelijke grootheid van Mozes. Ongetwijfeld liet hij zich niet weinig voorstaan,

en dit mag er wel bijgevoegd worden, niet zonder oorzaak; hij meende als het ware de schaduw van Mozes te zijn, die hem overal begeleidde.

Leed het aanzien van Mozes nu schade, dan had hij daarbij ook nadeel; want alzo is de eigenliefde. Zij zoekt hare voortreffelijkheid door alle mogelijke middelen te bevorderen. Zo wilden de discipelen van Johannes den Heere Jezus bij hun meester in een verkeerd daglicht stellen, toen zij zeiden: "Rabbi, Die met u was over de Jordaan, welke gij getuigenis gaaft, ziet Die doopt, en zij komen allen tot Hem."

Maar Johannes antwoordde onder anderen: "Hij moet wassen, maar ik moet minder worden!" Hij moet in uw liefde, in waarde, aantrekkelijkheid en onmisbaarheid wassen, maar ik moet minder worden. Johannes was er verre van verwijderd, om in de eigenlievende, eergierige zin zijner discipelen te delen. Mozes dacht evenzo over dezelfde zaak.

Zekerlijk kan het naar het standpunt, dat iemand inneemt, verzoeking en lijden veroorzaken, als zijn aanzien, invloed en waarde afnemen, als hij niet meer geldt wat hij anders gold en nog steeds mocht gelden, en anderen in zijn plaats treden. Maar gebeurt dit bij personen, die genade hebben, dan zijn het nuttige oefeningen, die zeer leerzaam voor hen zijn.

Mozes wees daarom de verzoeking, die zijn vriend en dienaar hem voor de voeten wierp, op een heilige wijze af; hij zeide: "Zijt gij voor mij ijverende?" Is het mijn voordeel, mijn aanzien, dat gij als hoofdzaak beschouwt? "Och, of al het volk des Heeren profeten ware, dat de Heere Zijn Geest over hen gave!" Voorzeker een gewenste zaak! Wat kan haar evenaren, of wat kan haar overtreffen?

Wat kan in deze wereld daarmede vergeleken worden? Niets. Wenst men een algemene vrede op aarde, verlangt men een bloeiende handel en werkzaamheden, wil men persoonlijk en algemeen welzijn bevorderd zien en een voorspoedig gedijen van alle ondernemingen, het is wel. Maar als dat alles gelukt, dan zijn het nog slechts aardse dingen, die een zeer ondergeschikte waarde hebben en niet zelden eer schadelijk dan nuttig zijn.

Maar wat zou het een heiligheid en zaligheid zijn, als al het volk des Heeren profeteerde en de Heere Zijn Geest over hen gave. Welk een kennis, welk een Godzaligheid en liefde, welk een vrede en blijdschap zou er dan reeds hier op aarde aanschouwd worden. Dan zou, om met Psalm 85 te spreken, "eere in het land wonen, goedertierenheid en waarheid elkander ontmoeten, de gerechtigheid en vrede elkander kussen."

Vandaar dat iedere knecht des Heeren de woorden van Mozes tot zijn dringend gebed, zowel voor zichzelf als voor anderen maakt, vooral dewijl de Heilige Geest immers wordt beloofd aan hen, die daarom bidden.

"Och! dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen van Uw aangezicht vervloten. Och, dat al het volk des Heeren profeteerde en de Heere Zijn Geest over hen gave." Amen.